

ת"פ 32014/09/17 - מדינת ישראל נגד לירון אנונו

בית משפט השלום בקריית גת

22 דצמבר 2019

ת"פ 32014-09-17 מדינת ישראל נ' אנונו
בפני כב' השופטת ענת חולתא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בונה זורנו
נגד
לירון אנונו
ע"י ב"כ עו"ד דוד כץ

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר:

1. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית של זקן, המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום:

2. ביום 13.9.17 הוגש כתב אישום נגד הנאשם.

על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים התגורר הנאשם בבניין בו התגוררה הזקנה המתלוננת גב' ל' ב', ברח' רש"י 512 בקרית מלאכי.

ביום 7.12.16 בסמוך לשעה 18:04 הגיע הנאשם אל ביתה של המתלוננת ונקש בדלתה בחוזקה, בעקבות חשדותיו כי המתלוננת זרקה אוכל בסמוך לביתו. לאחר מספר נקישות פתחה המתלוננת את דלת ביתה, תוך שאומרת לנאשם: "מה אתה מטורף איך אתה מקיש בדלת?". מיד ובהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחבט בה מכת אגרוף לפניה וכתוצאה מכך נגרמה לה חבלה של ממש בדמות נפיחות במצח מצד שמאל, חתך תחת עין שמאל והמטומה תת עורית פרונטלית משמאל.

3. בגין כך מיוחסת לנאשם עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368 ו (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

מהלך המשפט:

4. ביום 24.3.19 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

הנאשם טען, כי ביום הרלוונטי התגורר בשכירות בקומת קרקע. המתלוננת נהגה להאכיל חתולי השכונה דרך חלון דירתה, באופן שגרם ללכלוך בגינתו.

לכן עלה לדירתה באותו היום וביקש להפסיק את זה. הנאשם טען, שנקש בדלת והמתלוננת לא פתחה. בהמשך, המתלוננת פתחה את הדלת, קיללה את הנאשם ונתנה לו שתי מכות על הכתף. מאחר ששבוע קודם לכן עבר ניתוח באפו, מתוך אינסטינקט ובהמשך לשתי המכות שקיבל בכתפיו, הדף את המתלוננת ועזב את המקום.

הנאשם אישר שייתכן שנגע בפניה של המתלוננת אך לא נתן לה אגרוף בפנים.

לנאשם לא הייתה לו כוונה פלילית לתקוף את המתלוננת אלא הוא פעל מתוך הגנה עצמית.

לגבי החבלות נטען, כי חלק מהחבלות לא נגרמו ממעשי הנאשם אלא המתלוננת חבלה בעצמה.

עוד נמסר, כי מאז האירוע והוצאת צו הרחקה על ידי המתלוננת, הנאשם עבר דירה.

המשך הדיון נדחה לשמיעת ראיות.

5. ביום 7.7.19 החלה שמיעת הראיות בתיק, בשמיעת עדותם של העדים הבאים:

המתלוננת ל' ב'; בנה הצעיר של המתלוננת מר א' ב'; נכדה של המתלוננת ר' פ'; השוטר רז ז'ורנו; השוטר חיים אסולין (מתנדב במועד האירוע); עובד מד"א עמרם בן לולו.

כמו כן, הוגשו מסמכים:

ת/1 - תמונות המתלוננת לאחר האירוע.

ת/2 - דו"ח מד"א מיום 7.12.16.

ת/3 - סיכום שחרור רפואי מבית החולים קפלן, מיום 7.12.16.

ת/4 - דיסק קובץ צילום של המתלוננת.

ת/4א - תמונת המתלוננת מודפסת בשחור לבן.

ת/5 - דיסק מוקד 100

ת/5א - מזכר תמלול שיחת מוקד 100.

ת/6 - דוח אירועים.

ת/7 - הודעת העד ר' פ' מיום 8.12.16.

ת/8 - דוח פעולה

ת/9 - דוח עיכוב

ת/10 - מזכר מתנדב חיים אסולין מיום 11.12.16 - דוח הבהרה לאירוע מס' 151.

ת/11 - אמרת העד עמרם בן לולו - נהג/חובש במד"א קרית גת.

6. ביום 22.9.19 הושלמה פרשת התביעה בעדות השכנה כריסטין הודיה ואנונו;

כן נשמעה פרשת ההגנה: עדות הנאשם; עדות אשת הנאשם הגב' מזל שמחה אנונו; עדות חמותו של הנאשם הגב' כוכבא סויסה.

כמו כן, הוגשו מסמכים:

ת/12 - אמרת הנאשם מיום 7.12.16

ת/13 - אמרת הנאשם מיום 8.12.16

יצוין, כי קיימת תקלה במספור העמודים, כך ששני הדיונים בהם נשמעו הוכחות (7.7.19 ו- 22.9.19) החלו מעמ' 14 ואילך.

7. ביום 24.10.19 הוגשו סיכומי המאשימה בכתב. להלן תמצית הדברים:

המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם על סמך עדויות עדי התביעה, ובפרט עדות המתלוננת

עדות המתלוננת היתה אמינה, אותנטית וקוהרנטית ויש לתת בה אמון.

תיעוד החבלות שנגרמו למתלוננת תומך בתלונה.

עדות המתלוננת נתמכת גם בעדים - השכנה קריסטין ובנה א' - להם סיפרה על התקיפה זמן קצר מאד לאחר התרחשותה. השכנה קריסטין הגיעה אל הדירה למשמע הצעקות, הבחינה בחבלות, בתגובתה הרגשית של המתלוננת ושמעה ממנה מה אירע.

גם בנה של המתלוננת, אליו התקשרה מיד לאחר האירוע, ומעיד על תגובתה ה"היסטרית" תומך בתלונה. עדות הבן נתמכת בהקלטת פנייתו למוקד 100, שם מתאר את מה ששמע מאמו זה עתה.

טענה שהועלתה בנוגע לתיעוד מצלמות בית המתלוננת, יושבה בעדות הנכד ר' פ'.

כמו כן יושבה אי התאמה במזכר של ע"ת אסולין, שרשם כי החבלות בפני המתלוננת היו בצד ימין, והבהיר כי הכוונה

ל"צד השמאלי של המתלוננת". כל יתר התייעוד, לרבות התמונות מלמדות על חבלות בצד שמאל.

עדות הנאשם אינה מהימנה, רצופה בסתירות ואי דיוקים ומנוגדת לכל הגיון.

טענת הנאשם שפגש בשכנה קריסטין באותו היום נשללת על ידה במפורש. אין כל סיבה לעדה לשקר בעניין זה; העיד שפגש במתלוננת בעבר אף שבמשטרה מסר שאין כל היכרות מוקדמת; העיד שהיה רגוע וכך גם דפיקתו על הדלת וזאת בשונה ממה שמסר בחקירתו במשטרה;

טענת הנאשם שחש מאוים מאישה זקנה, שהחזיקה בידה צמר לניקוי כלים, בפרט לאור מידות גופו, אינה הגיונית. טענתו שפעל מתוך הגנה עצמית אינה סבירה.

הנאשם הסתבך בסתירות ככל שהתאמץ להסביר את התנהלותו, ועדותו התאפיינה בשכלול הדרגתי של גרסתו, על מנת שתתאים לטענת הגנה עצמית.

אין בגרסת הנאשם, שפעל בהדיפה יחידה בידו, להסביר את החבלה שנגרמה בפניה של המתלוננת. החבלות שנגרמו לא יכולות להגרם ממכה אחת, וטענה זו נתמכת גם בעדות העד חיים אסולין.

גם אם תתקבל עדות הנאשם, אין בה להקים הגנה עצמית על פי הדין, פערי הגודל הגיל והכוחות בין השניים אינם יכולים להצדיק את הדרך בה פעל הנאשם בכל מקרה.

עדות ההגנה לא היו נוכחות באירוע כלל ואין בעדותן לסייע לנאשם.

עדות אשתו של הנאשם מחזקת דווקא את עדות השכנה קריסטין לגבי כניסתה אל בית המתלוננת מיד לאחר האירוע.

הנאשם לא סיפר לאשתו דבר מגרסתו כשחזר הביתה, לרבות לא שחש מאוים על ידה ופעל להגן על עצמו. על פי עדות האישה, הנאשם נכנס למקלחת ושלח אותה לבדוק מה עם השכנה (קרי, המתלוננת).

טענות שהועלו לגבי אירועים שהתרחשו לאחר האירוע, ועניינם בנזק שבניה של המתלוננת נחשדו בגרימתו, אין בכך רלוונטיות לאירוע שבמחלוקת והגם שהטענות אינן נתמכות בחומר הראיות, אין מקומן להתברר כלל בהליך זה.

עדות חמתו של הנאשם כי ראתה את המתלוננת בחלון מכה את עצמה (אף שלא ראתה חבלות כלל) אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם סדר הזמנים, ועם עדותה של קריסטין שפגשה את המתלוננת זמן קצר לאחר האירוע והבחינה בחבלות, והדבר נתמך גם בעדות הנאשם לגבי צעקות המתלוננת, אותן קריסטין שמעה. החבלות יכולות היו להיגרם אך ורק על ידי הנאשם.

8. ביום 18.11.19 הוגשו סיכומי הנאשם בכתב. להלן תמצית הדברים:

יש להעדיף את גרסת ההגנה ולזכות את הנאשם.

גילה של המתלוננת לא הוכח כנדרש ולכן ניתן לכל היותר להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה חבלנית.

יריעת המחלוקת מתמקדת בשניות בודדות בין הרגע שבו המתלוננת פתחה את הדלת ועד לפגיעת הנאשם בה. יש

לקבל טענת הנאשם שפעל מתוך הגנה עצמית, להדיפת סכנה שחש מפני תוקפנות המתלוננת. המתלוננת הניפה ידה לעבר פניו כשהיא אוחזת בברזל כלים, והנאשם פעל מתוך "אינסטינקט" כשברקע רגישותו בשל ניתוח באפו שעבר שבוע קודם לכן.

אין מחלוקת לגבי הרקע, והעובדה שהמתלוננת נוהגת להאכיל חתולי השכונה והדבר גורם לסכסוכים. ביום האירוע המתלוננת שוב השליכה מזון מהחלון ולכלכה את גינת בית הנאשם, אליו עבר רק שבוע לפני כן.

הנאשם עלה לבית המתלוננת במטרה לשוחח איתה ולהפסיק את המפגע ולא על מנת לתקוף אותה. משלא הגיבה לדפיקה בדלת, הנאשם פנה לשכנים ושוחח איתם על העניין ורק לאחר מכן חזר ודפק על הדלת, חזק יותר, והמתלוננת פתחה.

חומר הראיות תומך בטענת הנאשם, שהכה במתלוננת מכה אחת בלבד, ולא כפי שהמתלוננת העידה בבית המשפט, בניגוד לחקירתה במשטרה ובניגוד למיוחס לו בכתב האישום. גם א' הבן מעיד על מכה אחת.

עדות המתלוננת לא מהימנה: המתלוננת העצימה את מצבה הרפואי ואת הנזק שנגרם לה, באופן שאינו מתיישב עם הראיות ועם התעודות הרפואיות שהוגשו; על פי העדויות והמסמכים המתלוננת נפגעה קלות, שוחררה במצב טוב לאחר שעתים, וגם קריסטין העידה שרואה את המתלוננת מתהלכת ללא הליכון;

אין תמיכה בתיק שהמתלוננת פנתה למשטרה (אלא בנה התקשר) וזאת בניגוד לעדותה;

לא ניתן להבין מגרסת המתלוננת מדוע פתחה את הדלת בחשש. לאור עדות המתלוננת שעם פתיחת הדלת צעקה על הנאשם שדפק בחוזקה, הדבר אינו מתיישב עם טענתה שחשבה שמישהו צריך עזרה;

המתלוננת טוענת לסירוגין שהתעלפה ואינה זוכרת דבר מהאירוע, אך היא תמיד יודעת היכן היה בנה;

לכן אין לתת משקל לתגובתה הרגשית של המתלוננת בבית המשפט, שבכתה, והתנהלה בקושי עם הליכון.

יש לבחון גרסת ההגנה העצמית של הנאשם לפי הנתונים בעת האירוע ולא כיום - המתלוננת לא היתה עם הליכון, הנאשם היה אחרי ניתוח, הוא רק רצה לדבר איתה והיא זו שצעקה עליו כשפתחה את הדלת.

עדות הבן א' אינה אמרת קורבן אלימות, שכן בפנייתו למשטרה אין זיהוי של הנאשם. העד לא ידע להבחין בין מה ששמע בעת האירוע ומה ששמע לאחר מכן בבית החולים. מכל מקום, אין בעדות כדי לחזק התלונה שכן גם הנאשם מאשר שהדף את המתלוננת. גם עד זה מספר על מכה אחת שאמו קיבלה ולא מעבר לכך. מדובר בעדות מתואמת והעד לא צפה שאמו תשנה את עדותה בבית המשפט. מכל מקום, אין מדובר בעד ראייה.

קיימים מחדלי חקירה בתיק באי תפיסת תיעוד ממצלמות ביתה של המתלוננת; באי תפיסת ברזל הכלים.

העד עמרם בן לולו הוא איש מד"א שהגיע לזירה. העד לא נשאל בחקירה הראשית לעניין גילה של המתלוננת או איך נרשמה האינפורמציה על גבי הגיליון ולכן המידע המצוי שם לגבי הגיל אינו קביל. מעדות העד לא ניתן לשלול שהחבלה בפנים נגרמה מכך שהמתלוננת הרכיבה משקפיים. עדות העד שהחבלה לא יכלה להיגרם ממכה בודדת מתיישב עם עדת ההגנה שראתה את המתלוננת חובלת בעצמה, וקריסטין שלא יכלה לשלול את הדבר וגם לא את האפשרות,

שבעבר אמרה, שהמתלוננת היכתה את עצמה.

העדה קריסטין תומכת בעדות הנאשם לגבי שיחה מקדימה איתם. לעניין זה לא משנה אם מדובר בקריסטין או בבעלה - משנה מהות התנהגות הנאשם, והדבר תומך שטענת הנאשם שלא התכוון לתקוף את המתלוננת אלא כוונתו היתה לשוחח ולהפסיק המטרד. דבר שאינו מתיישב עם טענת המתלוננת, שלא התקיימה ביניהם שיחה אלא הנאשם ישר תקף אותה.

אמרת המתלוננת לקריסטין אינה אמרת קורבן אלימות. העדה הגיעה אל הבית לאחר שהמתלוננת כבר שוחחה בטלפון, ולשיטת המתלוננת גם פנתה כבר למשטרה. לכן גם אם פרק הזמן הוא בסמוך לאחר האירוע אין מדובר ב"הזדמנות הראשונה" כדרישת החוק. מכל מקום, כיוון שאין מחלוקת שהנאשם נתן למתלוננת מכה, אין בעדות כדי לתמוך בתלונה.

עדות הנאשם עקבית ולפיה הדף את המתלוננת בפעולה אחת על מנת להרחיק את הסכנה. הנאשם לקח אחריות על התנהגותו מהרגע הראשון, לרבות שייכתן ועוצמת המכה שנתן היתה "מעבר לנורמה" או "יתר על המידה" אך כדי לשמור על עצמו, ומתוך רגישות.

אין להיבנות מלקיחת האחריות של הנאשם בחקירתו במשטרה על החבלות שהוצגו לו. בשלב זה הנאשם לא יכול היה לדעת שחמותו ראתה את המתלוננת חובלת בעצמה ולכן לקח אחריות על מה שהוצג לו וניסה לתת הסברים.

לכל דברי הנאשם בעדותו בבית המשפט יש אחיזה בחקירתו במשטרה. העצמת המלל בעדות, אם אינה מהווה סטייה מהתיאור העובדתי היבש שנמסר קודם לכן, לא תחשב כסתירה. ניתן להבין את הנאשם, שמבקש להגן על גרסתו בכל מאודו, גם אם מגזים בתיאוריו. יש לתת משקל לכך שהאירוע היה פתאומי ולא מתוכנן, ודינמי, שהנאשם הבין שבידה של המתלוננת ברזל כלים רק לאחר שנפל על הרצפה, וכך יש לבחון התנהגותו.

עדות אשתו של הנאשם מאשרת שכוונת הנאשם היתה לשוחח עם המתלוננת באופן רגוע על המפגע.

עדות חמותו של הנאשם מלמדת שהמתלוננת היכתה את עצמה וצעקה, ולאחר מכן השכנה קריסטין נכנסה ושאלה את המתלוננת "מה את עושה לעצמך" "מה את גורמת לעצמך"

מבחינה משפטית עומדת לנאשם הגנה עצמית, או לפחות קם ספק סביר: הנפת היד האוחזת ברזל כלים כלפי הנאשם יצרה איום ש"נשקפה ממנו סכנת פגיעה מיידית", בשים לב לכך שהנאשם עבר ניתוח באפו מספר ימים קודם לכן וחש רגישות לפגיעה בפניו. לכן מתקיים התנאי של "תקיפה שלא כדין".

במקרה זה אם המתלוננת היתה פוגעת באפו של הנאשם, כי אז "ישנו יסוד סביר להניח שהיה נגרם לנאשם נזק גופני כבד וממשי" כמו גם "הסתברות ממשית לגרימת הנזק" אלמלא הדף את המתלוננת ולכן יש לקבוע שהנאשם היה בסכנה ממשית מוחשית.

הנאשם לא פגע במתלוננת כשנתנה לו מכות בכתף, אלא הדף אותה כשחש סכנה בהנפת ידה לכיוון פניו והוא פעל באופן מידי לנטרול הסכנה.

במקרה זה אין התנהגות פסולה השוללת קיומה של הגנה. הנאשם הגיע אל המקום במטרת שיחה, דפיקה חזקה יותר לאחר שהמתלוננת לא ענתה לו אינה מהווה התנהגות פסולה. הנאשם נקלע למצב בו נאלץ להתגונן.

הנזק הצפוי לנאשם לו המתלוננת הכתה בפניו היה ממשי ולכן הנאשם פעל. הנאשם החזיק בידו מכשיר פלאפון והמתלוננת הרכיבה משקפיים וזה מה שגרם לחבלה. מכל מקום החבלה קלה ללא נזק. לכן אין מדובר בפעולה שאינה מידתית, זאת למרות דבריו במשטרה.

בשלב בו עמד הנאשם מול דלת המתלוננת והגיב בהדיפה, לא היתה לו כל חלופה אחרת כאשר המרחק בין הדלת למדרגות קצר.

לחלופין יש ליהנות את הנאשם מהגנת טעות במצב הדברים. זאת, לאור טעותו הכנה שהיה נתון בסיכון משמעותי. נוכח התנהגות המתלוננת טעות זו היתה סבירה.

דין והכרעה:

9. לאחר בחינת חומר הראיות וטענות הצדדים אין מנוס אלא לקבוע, כי אחריות הנאשם למיחוס לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר על כן, אני מרשיעה את הנאשם במיחוס לו בכתב האישום.

גיל המתלוננת

10. דין הטענה כי לא הוכח גיל המתלוננת להידחות.

11. ראשית יצוין, כי כתב האישום אינו כולל בפרק העובדות את גילה המדויק של המתלוננת, אלא את ציון היותה זקנה וכן מיחוס סעיף העבירה המתאים.

בעת המענה, הנאשם לא כפר בגילה של המתלוננת אך גם לא הודה בו (ראו סעיף 156 לחסד"פ).

12. בנסיבות אלה, העובדה שהמתלוננת לא נשאלה לגילה בחקירה הראשית מהווה תקלה מבחינתה של המאשימה ומן הראוי היה להתייחס לעניין זה גם בסיכומים.

13. עם זאת, במקרה ספציפי זה המחדל אינו מקים ספק סביר בהתקיימות רכיב זה לאור מסמכים שהוגשו אל התיק ולא מצאתי לנכון כי מקרה זה מצדיק להניח הנחה עובדתית לזכות הנאשם רק מחמת מחדלה של המאשימה, אף שבאופן אמיתי אין בפני ספק סביר בהתקיימות הרכיב הנסיבתי:

משהוגשו לתיק **בהסכמה** ללא הסתייגות לתוכן מסמכים רפואיים "רשמיים" שעליהם מוטבע תאריך הלידה של המתלוננת (ראו **ת/3** מכתב שחרור מבית החולים; **ת/2** דו"ח רפואי ממד"א), והנאשם לא עורר שאלה בנוגע להטבעתם ונכונותם במסגרת החקירה הנגדית, אף לא הציג ראיה אחרת כלשהי שיש בה לערער נכונות ההטבעה במסמכים הרשמיים, הרי שניתן ללמוד מהמוטבע על גבי המסמכים את נכונות הדברים ואין קיים **באופן אמיתי** ספק **סביר** לגבי גילה של המתלוננת.

14. משכך, דין טענת ב"כ הנאשם בסיכומים לעניין זה להידחות (וראו גם ע"פ 10121/09 **פלוני נ' מ"י** מיום 3.4.13, פורסם בבנו, פסקה 19). ואין בפני ספק בנוגע לגילה של המתלוננת.

קיומה של כוונה מקדימה

15. ב"כ הנאשם הכביר מילים בסיכומים בשאלת כוונתו המוקדמת של הנאשם, עובר לדפיקה על דלת ביתה של המתלוננת. בעניין זה יובהר כבר בשלב זה, כי המאשימה לא מייחסת לנאשם עבירה המצריכה הוכחת כוונה פלילית, ודאי שלא כוונה תחילה. סעיף העבירה המיוחס לנאשם מצריך הוכחת מחשבה פלילית בלבד, דהיינו, פזיזות או קלות דעת ביחס לתוצאה, המתקיימת באופן סימולטני עם קיום היסוד העובדתי.

16. כפי שיובא להלן, לא נותר ספק סביר באשר להתקיימות היסוד הנפשי הנדרש בעבירה במקרה זה.

עדות המתלוננת - גב' ל' ב'

17. עדות המתלוננת בנוגע לאירוע מהימנה עליו ולא מצאתי לנכון לקבוע, כעתירת הנאשם, כי נפלו בה פגמים, ודאי לא כפי שנטען בסיכומים, כי מדובר בשקרנית.

18. המתלוננת העידה בבית המשפט, כי בבוקר האירוע פגשה את אשתו של הנאשם בחדר המדרגות, ששאלה אותה לגבי בלוני הגז. מאוחר יותר באותו היום, כשעסקה בהכנות לשבת, שמעה דפיקות חזקות על הדלת "כאילו שרוצים לשבור לי את הדלת" (עמוד 15, שורה 3). כשהביטה בחור העינית ראתה את השכן, ופתחה את הדלת בזהירות כשהיא אוחזת ביד אחת במשקוף ובשניה בידית ואמרה לו "מה אתה מטורף לדפוק בדלת ככה". לדבריה, הדבר הבא שקרה שנפלה על הרצפה והחלה לצעוק (עמוד 15, משורה 7) "הוא נתן לי אגרוף ודפק לי את הדלת, צד אחד החזיק בדלת וצד אחד נתן לי אגרוף בכל הפרצוף, היה לי חתך בפנים ובראש" (עמוד 15, שורה 11).

19. במסגרת החקירה הנגדית הסבירה המתלוננת, שהיא גרה לבד ולא נוהגת לפתוח את הדלת אבל במקרה הזה ראתה שזה השכן וחשבה שצריך משהו ולכן פתחה (עמוד 19).

המתלוננת עמדה על כך שקיבלה שתי מכות, מכה ישירה מהנאשם בפניה ומכה שניה, בכתפה, כתוצאה מהמכה שהנאשם היכה בדלת, כפי שהדגימה בבית המשפט (עמוד 20).

המתלוננת הבהירה, שמכת האגרוף היתה בתגובה לדבריה אליו: "אמרתי לו מה אתה דופק בדלת כמו איזה מטורף ואז נתן לי את האגרוף, אחרי שאמרתי לו" (עמוד 20).

כמו כן המתלוננת טענה, שבעת האירוע לא החזיקה דבר בידה והיא אינה זוכרת האם הנאשם החזיק מכשיר טלפון או דבר אחר בידו (עמוד 21, שורה 1).

מספר המכות

20. ב"כ הנאשם הכביר מילים בסיכומים בשאלה כמה מכות קיבלה המתלוננת והאם הנאשם היכה אותה מכה אחת, כפי שטען וכמיוחס לו בכתב האישום או יותר ממכה אחת. לעניין זה טען, כי קיימים סתירות ופערים בין עדות המתלוננת בבית המשפט ובין אמרתה במשטרה. עיון בפרוטוקול מלמד, כי המאשימה העלתה התנגדות נוכח טענת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית שגרסת המתלוננת במשטרה שונה ולא היתה הסכמה לעניין זה (ראו עמוד 24). הודעת המתלוננת לא הועמדה לעיוני לצורך הכרעה בהתנגדות ואף לא הוגשה על ידי הסניגור בהמשך - לא "להוכחת הסתירות" ולא לכל צורך אחר.

21. בנסיבות אלה, עצם הבסיס העובדתי לטענה החוזרת בסיכומים, כי בעדותה בבית המשפט המתלוננת שינתה

מדבריה במשטרה לא הונח כלל, ובהיעדר הכלים הנחוצים לצורך בחינת הטענה, לא כל שכן הטענות הנגזרות ממנה לעניין המהימנות, לא ניתן להידרש לדבר (והשוו: ע"פ 7702/10 כהן נ' מ"י (מיום 29.5.14, פורסם בנבו, החל מפסקה 37); ע"פ 5459/12 אבו טיר ואח' נ' מ"י, מיום 30.7.13, פורסם בנבו, פסקה 13)).

22. המכה הנוספת אותה מתארת המתלוננת בעדותה, היא תוצאה של פגיעת דלת הכניסה במתלוננת, לאחר שהנאשם היכה על הדלת, כדברי המתלוננת. המתלוננת מוסרת בעדותה, כי כתוצאה מכך נגרמה לה מכה בכתף (ראו תלונה בעניין כבר במסמכים הרפואיים מיום האירוע). חבלה נוספת זו בכתף, כמו גם פעולת התקיפה הנוספת, אינן מיוחסות לנאשם בכתב האישום, אלא מיוחסות לו החבלות שהן תוצאת המכה הישירה בלבד. המאשימה לא עתרה להרשיע את הנאשם גם במעשה הנוסף, אף שהוכח בפניי, ועל כן לא ארשיע את הנאשם במעשה נוסף זה.

מצבה של המתלוננת והחבלות

23. המאשימה ייחסה לנאשם גרימת חבלה ממשית המפורטת בכתב האישום, ולא ייחסה לנאשם גרימת נזקים נוספים למתלוננת, או אחריות למצבה הרפואי הנוכחי. משכך, שאלת מצבה הרפואי הנוכחי של המתלוננת, והקשר בינו ובין האירוע שבכתב האישום, אינה במחלוקת נחוצה בתיק שבפניי ואינה מצריכה הכרעה. ממילא, אין בידי כלים ראייתיים או אחרים להכריע בו.

24. לא אוכל לקבל טענת ב"כ הנאשם, כי המתלוננת הגזימה והעצימה את מצבה הרפואי כתוצאה מהאירוע בעת עדותה, לצרכיה שלה (שנרמזו גם במסגרת החקירה הנגדית). המתלוננת תיארה מצב רפואי נוכחי מבלי ליחסו ישירות לנאשם (ראו בעמוד 18: "יש לי נפילות לצד ולא יודעת ממה זה, לא יודעת אם זה מהמכה. לא יודעים עד היום"). גם העדה כריסטין, שלעדוטה הפנה ב"כ הנאשם, לא שללה את עצם עובדת היזקקות המתלוננת לסייע מקל הליכה. משכך, לא מצאתי כי הונח בסיס המצדיק קביעה כנגד מהימנות המתלוננת בעדות בפניי.

באופן עקרוני, דומה שלא יכולה להיות מחלוקת אמיתית, שכל חבלה או טראומה אצל זקן עשויים להיות בעלי השלכה רבה יותר לעומת אדם בשיא כוחו. לא בכדי, הקדיש המחוקק עבירה נפרדת לכך. ואולם, מעבר לכך, כאמור, אין נחוצה הכרעה במצבה הרפואי המתמשך של המתלוננת, מעבר לחבלות המיוחסות ולאמור במסמכים שהוגשו.

25. מהראיות שנאספו אל התיק עולה, כי בסמוך לאחר האירוע המתלוננת התעלפה, נשכבה על הרצפה, או איבדה את הכרתה.

הדברים עולים מעדות בנה של המתלוננת א' ב' שבשלב מסוים בשיחת הטלפון עם המתלוננת היא הפסיקה להגיב והטלפון שלה נשאר פתוח ולכן התקשר למשטרה; מהמשך עדותו שכשהגיע למקום ראה את המתלוננת "מעולפת" והשכנים מטפלים בה;

דברים דומים עולים גם מעדות קריסטין (עמוד 17, שורה 7; עמוד 19, שורה 13) וכן ראו בדו"ח הפעולה ת/8 ("תגיבי לי, תעני, היא לא מגיבה, דחוף אמבולנס") וכן מדו"ח האירועים ת/6 ("האמא כרגע מחוסרת הכרה").

26. הוכח בפניי כי נגרמו למתלוננת החבלות המפורטות בכתב האישום וזאת מהראיות שלעיל, בצירוף התייעוד החזותי של החבלות (ת/4) והתייעוד הרפואי ת/3 (נפיחות במצח, חתך מתחת לעין, קושי להתרשם בשל קושי לפתוח עיניים מכאב, בהמשך מרגישה טוב ללא אבחנה של פגיעה נוירולוגית).

חבלות אלה עונות להגדרת "חבלה של ממש" (ואף מעבר לכך) ולמעשה אף לא נטען אחרת.

האם המתלוננת חבלה בעצמה

27. טענת הנאשם, כי המתלוננת גרמה לעצמה לפחות חלק מהחבלות, דינה להידחות מכל וכל. עדותה של עדת ההגנה, חמתו של הנאשם, לעניין זה נדחית על ידי כבלתי מהימנה וזאת הן לאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדות ובעיקר לאור הראיות הנוספות, לרבות עדויות הנאשם ואשתו, שלאורן האמור בעדות החמות הוא, בפשטות, בלתי אפשרי.

28. עיון בסדר ההתרחשות ולוח הזמנים של האירוע, כנלמד ממכלול העדויות שולל כל אפשרות להתרחשות המתוארת בעדות החמות:

מי שהגיעה אל המתלוננת מיד לאחר האירוע היתה השכנה כריסטין, המתגוררת באותה הקומה, דלת מול דלת. העדה מסרה, ששמעה את המתלוננת צועקת מחוץ לדלת, בעת שהיתה עם ילדיה בדירתה. לדבריה, היא יצאה בתוך כשתי דקות והיתה הראשונה שהגיעה אל המקום (עמוד 16 שורה 30; עמוד 20 משורה 30). כשהגיעה, מצאה את המתלוננת יושבת על כיסא בכניסה למטבח, כשהיא חבולה - שריטות בפניה וגולה במצח ואמרה שהשכן הרביץ לה. בהמשך לכך, המתלוננת נשכבה על הרצפה, הזמינו אמבולנס והיא שהתה איתה בדירה עד לאחר שילדיה הגיעו.

העדה העריכה, שכל האירוע עד להגעת ילדי המתלוננת נמשך 5-10 דקות (עמוד 20).

לעניין זה יצוין, כי גם הנאשם עצמו מציין, שמיד עם עזיבתו את פתח ביתה של המתלוננת ירד לדירתו ושמע את המתלוננת כשהיא צועקת.

אשתו של הנאשם העידה, שהנאשם נכנס אל הדירה ושלה אותה לבדוק מה קורה עם המתלוננת והיא יצאה מהדירה, אך העדיפה לא לעלות למעלה, כי ראתה שהבית של המתלוננת פתוח ושמעה שכריסטין נכנסה אליה (עמוד 35 משורה 22).

כריסטין, כמו גם השוטר ז'ורנו (ת/8, שהגיע אל המקום וראה את בנה של המתלוננת) מתארים "חבלה מדממת סביב העין וכן נפיחות במצח". כמו כן מהמסמכים שפורטו לעיל עולה, כי גם בהגעת השוטר למקום, המתלוננת עדיין היתה במצב של "עילפון".

29. תיאור זה של שלושת העדים במשולב - הנאשם עצמו, אשתו והשכנה כריסטין - בצירוף תיעוד החבלות ומצבה של המתלוננת, משקף את ההתרחשות כהווייתה ולפיה, המתלוננת צעקה מיד בתום האירוע, כריסטין שמעה את הצעקות ובתוך זמן קצרצר הגיעה לדירת המתלוננת, הבחינה באותו שלב בכל החבלות המתוארות בכתב האישום ושהתה עם המתלוננת באופן רציף עד להגעת ילדיה של המתלוננת ובהמשך גם מד"א.

תיאור זה, בשום אופן אינו מתיישב עם טענת החמות ותיאורה - לא לגבי סדר האירועים ולא לגבי לוח הזמנים:

העדה טענה, שהגיעה אל דירת בתה כשהנאשם כבר היה למעלה אצל השכנה ולדבריה "אחרי כל העניין הזה, בדיוק יצאתי בחוץ, ואז ראיתי את המתלוננת בחלון, ושמעתי אותה מרביצה לעצמה וצועקת. ראיתי את זה..." (עמוד 40, שורה 8). לדברי החמות "אחר כך כריסטין פתחה את הדלת, היא היתה גרה ממולה, ואז אני עליתי קצת במדרגות כדי

לשמוע מה אומרים ואז שמעתי שכריסטין אותה לה 'תפסיקי זה את גורמת לעצמך, מה את עושה לעצמך' (עמוד 40, שורה 14) ולדבריה מהרגע שהנאשם ירד למטה מבית המתלוננת ועד שראתה את המתלוננת בחלון חלפו "בערך 10 דקות או רבע שעה" (עמוד 41, שורה 8) וכי כניסת כריסטין אל הדירה היתה לאחר מכן (עמוד 41, שורה 14). עוד השיבה העדה, שראתה את המתלוננת מכה את עצמה עם כפות ידיים פתוחות ולא ראתה שפצעה את עצמה (עמוד 41, שורה 17).

30. לאור האמור לעיל, אני דוחה מכל וכל עדות זו ואין בפניי כל ראייה אמינה העשויה לבסס הטענה, כי איזה מבין החבלות שנגרמו למתלוננת, נגרמו מגורם אחר שאיננו הנאשם, לא כל שכן מהמתלוננת עצמה.

31. זה המקום להעיר, שהדברים לא הוטחו במתלוננת ולמעשה גם לא הוטחו בעדה כריסטין: כריסטין לא נשאלה כלל בחקירתה הנגדית האם אמרה למתלוננת שהיא עושה את הדברים "לעצמה". כריסטין נשאלה רק, האם **בדיעבד** היא פגשה את העדה בחדר המדרגות ואמרה לה שראתה את המתלוננת פוצעת את עצמה (עמוד 18). העדה הביעה פליאה למשמע הדברים, ולשאלה מפורשת של בית המשפט השיבה "אני לא זוכרת". מדובר בתשובה המתיישבת עם סגנון עדותה הזהיר של העדה לאורך כל העדות ואיני מוצאת, כי יש מקום לבסס ממצא כלשהו או ספק כלשהו.

32. המתלוננת טענה בעדותה שהתקשרה למשטרה, תיעוד שהמאשימה הצהירה שלא קיים בתיק **וגם לא נתבקש** (עמוד 17) והמתלוננת עמדה על כך שפנתה למשטרה גם בחקירה הנגדית ומסרה, שאולי בהמשך גם הבן התקשר. אכן, בנסיבות אלה טענת המתלוננת שהתקשרה למשטרה לא הוכחה. אך בכל הכבוד, אין בכך כדי לקבוע קיומו של שקר, שאותו, כידוע, יש להוכיח במפגיע. מכל מקום, גם אם אניח, שהמתלוננת אכן לא התקשרה למשטרה כפי שהעידה, מדובר בסופו של דבר בעניין שולי, ודאי שאינו בעל משמעות לאור יריעת המחלוקת ומכלול הראיות ומשקלו במקרה זה קטן.

33. המתלוננת היתה נסערת לכל אורך עדותה, הרבתה לבכות, ואף סירבה להתבונן בתמונות החבלות. ב"כ הנאשם מבקש במסגרת הסיכומים שלא להתרשם מתגובות רגשיות אלה וסבור, כי מדובר בהתנהלות בלתי מהימנה כוללת של המתלוננת. לא אוכל לקבל עתירת ב"כ הנאשם ולא התרשמתי כלל כי בכיה של המתלוננת, רעידותיה והסערה שאפיינה את עדותה היתה הצגה בלתי אמינה. התרשמתי כי מדובר בעדותה של אישה זקנה, קורבן עבירה, שהאירוע הותיר בה משקע פסי ורגשי ועדותה, לרבות סערת הנפש, תואמת את ההתרחשות.

עדות הנאשם

34. לא ניתן לקבל כמהימנה את עדות הנאשם בבית המשפט. מדובר בעדות שאין אפשרות סבירה ליישבה עם הודעותיו במשטרה (**ת/12** הודעה מיום 7.12.16, **ת/13** הודעה מיום 8.12.16) והיא אינה מתיישבת גם עם יתר הראיות שבתיק.

35. בהודעה הראשונה מתאר הנאשם את האירוע כדלקמן (החל משורה 12):

"האישה אולי מתוך פחד חרדה שאולי מישהו רוצה לעשות לה משהו פתחה את הדלת התחילה לקלל והחזיקה צמר גפן מברזל ביד במטרה לתקוף אותי. אני כשראיתי את היד מונפת בדיוק במקום שעשיתי ניתוח (הערת חוקר: מבחין בצלקת ואדמומית באף בצד ימין) איך שראיתי שקורה הדבר הזה מאינסטינקט ראשוני הדפתי אותה **באמצעות מכה באזור**

הפנים והמכה שהיתה אמורה לתת לי בפנים קבלתי בכתף ימין השוטר ראה (הערת חוקר: לא מבחין בסימני חבלה) באותו רגע לא המשכתי להתעמת עם האישה...במהלך שירדתי מהמדרגות על מנת לא להיגרר במאבק ממושך שמעתי את האישה צועקת צעקות של כאבים לאחר מכן שלחתי את אשתי וחמי הסברתי להם את הסיטואציה ללכת לראות מה קורה עם האישה שיכול להיות שחבלתי אותה אבל זה ממש היה מתוך אינסטינקט שאני לא אפצע בפנים מהצמר פלדה."

לשאלת החוקר האם כתוצאה מההדיפה המתלוננת נפלה או נחבטה במשהו, השיב: "לא, כאשר אני הייתי עוד איתה היא עמדה על הרגליים היא נשארה על הרגליים והתחילה לצעוק כשירדתי במדרגות".

הנאשם הדגיש, שביקש מאשתו להשאיר את הדלת פתוחה ואשתו שמעה את כל האירוע.

לשאלת החוקר איך מסביר את הדימום בפניה של המתלוננת משיב: "היו לה משקפיים אם נתתי מכה ובאמת לא שמתי לב...יכול מאד להיות שמשהו נשבר עליה העור מהזכוכית של המשקפיים מלבד ההדיפה הראשונה לא היה מעבר לזה כלום..." ובהמשך: "יכול להיות שהדם התחיל אחרי כמה שניות שעזבתי את המקום...כשהייתי לחלוטין לא היה דם..."

לשאלת החוקר לגבי עוצמת המכה, נוכח עוצמת החבלה הנאשם משיב (שורה 45): "**יכול להיות שמידת התגובה...שלי הייתה מעבר לנורמה** אבל עוד פעם זה מאינסטינקט ראשוני ובמצב של אינסטינקט המוח לא חושב באותו רגע עניין אותי פשוט להדוף אותה שאני לא אמצא את החפץ שלה בפנים שלי זה מה שראיתי לנגד עיניי..."

36. בחקירתו השניה, למראה צילומי החבלות **מוסיף** הנאשם, שהחזיק באותה עת בידו את מכשיר הפלאפון שלו, וייתכן שקיבלה מכה ממכשיר הטלפון (משורה 7) "**אני יודע שהיא נפצעה אני לא מכחיש וכמו שאמרתי היתה עוצמה מעבר לנורמה כן הפעלתי כוח טיפה יתר על המידה** עוד פעם לא במטרה לפצוע או לפגוע בה רק במטרה לשמור על עצמי..."

כמו כן לשאלת החוקר ממה היה לו להתגונן הנאשם מסביר (משורה 14): "... היציאה שלה מהדלת הייתה בהפתעה אני ציפיתי לשיחה נורמטיבית בין שני אנשים במקום זה קבלתי פתיחה של הדלת ומעבר מהיר מאד של איום ותקיפה אתה לא מצפה לזה לא ציפיתי לתגובה שלה שיש לך שניה לא להגיב הגוף בסטרס אז אתה מגיב בעוצמה" ולשאלת החוקר במה איימה עליו משיב: "היא איימה עלי בצמר פלדה החוצה ואני בעבר נחתכתי רבות מזה ואני אוסיף ללא הניתוח המדובר שעברתי לפני פחות משבוע יכול להיות שרמת החשש היתה ירודה היות ומדובר באזור מאד רגיש לכן פחדתי נורא".

37. בעדות הנאשם בבית המשפט נתגלעו סתירות ואי התאמות רבות ביחס לאמרות במשטרה. להלן מספר דוגמאות עיקריות ממחישות:

- א. לעומת האמור בהודעה בנוגע לדבריו לאשתו ולחמו כשחזר הביתה וכן לכך שאשתו שמעה את כל האירוע, בבית המשפט לא הוזכר חמו כלל וגם לא נוכחות אשתו. הנאשם העיד, כשנכנס הביתה סיפר לאשתו מה קרה, ובהמשך, לאחר שיצא מהמקלחת הגיעו שוטרים (עמוד 22, שורה 13); יובהר, כי אשתו של הנאשם העידה, שהנאשם לא סיפר לה דבר על ההתרחשות, לא תמכה בעדותו שעמדה בחדר המדרגות ושמעה את הכל אלא לדבריה, הנאשם הלך להתקלח ושלה אותה לבדוק מה עם השכנה (עמוד 34, שורה 13); "באותו רגע לא תקשרתי איתו" (עמוד 35, שורות 22-28).
- ב. הנאשם במשטרה סיפר, שלאחר שהמתלוננת לא פתחה לו את הדלת, דפק אצל השכנים והם סיפרו

לו שהיא קצת בעייתית ורבו איתה בעבר לגבי האכלת החתולים והציעו לו לדפוק שוב על דלתה. בבית המשפט, הנאשם עמד במפגיע על כך, ששוחח עם השכנה קריסטין, שהעידה כעדת תביעה, אף שהעדה הכחישה את הדבר והעידה, שבדיעבד הבינה מבעלה שהנאשם שוחח איתו. גם אם ניתן היה לקבל טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו, שהשאלה האם מדובר בקריסטין או בבעלה היא עניין זניח, לנאשם בעת עדותו היה חשוב מאד להתקש בעניין זה, שמדובר בקריסטין דווקא, ולנסות לערער את מהימנותה בעניין זה (עמודים 21, שורות 32-33, עמוד 22, שורות 1-2). יובהר בעניין זה, כי עדות השכנה קריסטין מקובלת עליי כמהימנה. העדה העידה באופן מתון, זהיר ונטול פניות על ההתרחשות. השיבה בפשטות ובבירור לשאלות ואין כל סיבה לפקפק במהימנותה.

ג. בניגוד לעדות הנאשם, שאשתו עלתה למעלה, ראתה את המתרחש, אמרה לו שאין דם או משהו כזה אבל הוזמנה משטרה, האישה עצמה לא תמכה בטענה בעדותה ומסרה שלא עלתה לדירת המתלוננת "לא עליתי אליה למעלה... העדפתי שלא לעלות..." (עמ' 35 ש' 12 - 15).

ד. בבית המשפט הנאשם העיד, שבעת האירוע היה מספר ימים לאחר ניתוח להוצאת גידול מקומי "הייתי עם תחבושת ותפרים שזה היה טרי, עניין של כמה ימים, וכמובן החוקר ראה את זה וציין את זה שם" (עמ' 22 ש' 6 - 8). אלא שעיון בהודעה אינו תומך כלל בתיאור הדרמטי והמועצם. אין כל ציון של תפרים או חבישה ואף לא של חבלה טריה, "**צלקת** ואדמומיות באף בצד ימין" (עמ' 2 ש' 14 - 15). למותר לציין, כי טענות הנאשם, ובהמשך הטענות הדרמטיות בפני עצמן בסיכומים לגבי עוצמת הנזק והסכנה מפניהן נאלץ הנאשם להתגונן, לא נתמכו בראיה כלשהי ומדובר בטענות בעלמא שהועלו ללא תמיכה, ואף לא הוצגו כל מסמכים בעניין.

ה. בעדותו בבית המשפט הנאשם טען, לראשונה, שהמתלוננת היכתה בו בשני אגרופים, שגרמו לו לסגת לאחור עד לדלת הדירה השכנה, וכשהמתלוננת רצתה לתקוף אותו בפניו בפעם השלישית, אז הרחיק אותה ממנו ואז כנראה שנפגעה מהפלאפון שהיה בידו (עמ' 23 ש' 14 - 17). מדובר בתיאור אירוע שונה לחלוטין מזה שתואר במשטרה. ההבדל הוא משמעותי ומהותי, לא רק נוכח הטענה שהוכה **בפועל** שתי מכות והדף רק את השלישית שכוונה לפניו (וראו גם **בת/8** "יצאה עם 'צמר גפן מברזל' לדבריו ואף **ניסתה** לתקוף אותו..."), אלא גם לעניין מקום ההתרחשות, נוכח הטענה שהמתלוננת יצאה למעשה מדירתה כדי להכות את המכה השלישית בפנים, כשנאשם עצמו כבר נסוג אחורה לכיוון דלת הדירה השכנה. כלומר, מדובר בהתרחשות שהיא בחדר המדרגות ולא בפתח הדירה. למותר לציין, שתזה חדשה זו אף לא הוצגה כלל למתלוננת.

עוד יצוין ביחס לתיאור חדש ושונה זה של האירוע, שהוא אינו מתיישב עם המשך העדות, כי חרף עוצמת ההדיפה שהיה בה לגרום לדימום ולנפיחות בפניה של המתלוננת, כשהיא עומדת מחוץ לדירה (ולא נשענת בפתח דירתה), המתלוננת נותרה לעמוד על רגליה, לא נפלה ולא נחבטה. אף לא ניתן להבין, כתוצאה מתיאור חדש זה, שהתרחש על פי הטענה בחלק של חדר המדרגות **המרוחק** מגרם המדרגות, כיצד חלף הנאשם על פני המתלוננת, העומדת על מקומה, וירד לדירתו.

ו. הנאשם טען בעדותו, שברזל הכלים שהחזיקה המתלוננת בידה נדמה לו כחפץ חד ומסוכן שגרם לו לתחושת סכנה ממשית. לדבריו, רק אחרי שברזל הכלים נפל על הרצפה הבחין במה מדובר (עמוד 29, שורה 2). גם כאן מדובר בתוספת ובפער לאמרותיו במשטרה, שם הדבר אינו מופיע כלל, אלא הנאשם טען שהמתלוננת רצתה לתקוף אותו עם ברזל כלים, שהוא כבר נפצע ממנו פעמים רבות בעבר (טענה תמוהה בפני עצמה, לכל אדם מן היישוב שאי פעם נגע בברזל כלים, לא כל שכן עשה בה שימוש בשטיפת כלים...).

זה המקום לדחות מכל וכל את הטענה, המעוררת גיחוך ממש, שהמתלוננת בגילה ובממדיה, עשויה היתה להוות ולו איום קל (לא כל שכן התיאור הדרמטי בעדות ובסיכומים) לאדם רחב כתפיים וגדל מימדים כנאשם, כשהיא חמושה בידה בברזלית כלים. למראה דמותם של המתלוננת ושל הנאשם ספק רב בעיני האם המתלוננת מסוגלת בכלל, מבחינה פיסית, להגיע עם ברזל הכלים אל אפו של הנאשם, לא כל שכן "באמוק", כנטען.

ז. הנאשם מסר בהודעתו הראשונה (שורה 35) שאין לו סכסוך קודם עם המתלוננת, והוא נמצא שם רק שבוע. בעדותו בבית המשפט התברר, שכבר היתה פניה קודמת מצדו אל המתלוננת בנושא החתולים (עמוד 26); שגם לאשתו היו מספר שיחות עם השכנה בעניין הזה ("זה נכון שאשתי ישבה עליי, היא אמרה לה מספר פעמים ולא חדלה, ואז הכניסה אותי לתמונה..." עמוד 32); וראו גם בעדות האישה עמודים 35-36.

38. הסברו של הנאשם לפערים ולסתירות בגרסתו אינו מתקבל על הדעת, ויש לדחות גם טיעוניו ב"כ הנאשם בסיכומיו בנוגע לפערים אלה, שאינם קלים או שוליים, אלא מדובר בגרסה שונה לחלוטין, שיש בה ניסיון שכתוב בדיעבד של הגרסה, על מנת לסגת מעניינים שהנאשם הודה בהם במפורש במשטרה ונטל עליהם אחריות ועל מנת לייצר בדיעבד גרסה לביסוס טענת הגנה עצמית, או הגנה עצמית מדומה: "יכול להיות שאם בלשוני פספסתי משהו מילה פה ומילה שם, עבר זמן, זה התרחיש שראיתי לנגד עיני הייתה יד שהונפה, קיבלתי אגרוף והראיתי לחוקר את הסימנים.." (עמ' 28 שורה 15). כאמור, הפערים הם משמעותיים, מהותיים ויורדים לשורשו של עניין, והחוקר בעת החקירה לא הבחין בסימן כלשהו.

39. בסופו של דבר הראיות מלמדות, כי הנאשם עלה לדירת המתלוננת, כשהוא עצבני בתום יום עבודה ולאחר שאשתו "הציפה" אותו, כעדותו, בתלונות על התנהגות "השכנה מלמעלה" שהאכילה את חתולי השכונה וגרמה ללכלוך בגינתו.

המתלוננת לא נענתה לדפיקה הראשונית על הדלת, דבר שגרם לנאשם לדפוק בעוצמה, והמתלוננת העירה לו על כך בתקיפות כאשר פתחה את הדלת. בתגובה לכך, הנאשם הגיב בתקיפת המתלוננת המתוארת בכתב האישום וגרם לה לחבלות ולאחר מכן, עזב את המקום ושלח את אשתו לבדוק את תוצאות מעשיו, כאשר באותו שלב היה ברור לו, שהגיב בעוצמה רבה, שאף גרמה לחבלות. תגובותיו של הנאשם בחקירותיו במשטרה לגבי עוצמת התנהגותו והחבלות להן גרם, הן תגובות אותנטיות, המלמדות על תחושת אשם ברורה, שכן הנאשם ידע היטב, כפי שיודע גם היום, שלא היתה כל הצדקה להתנהגותו האלימה, וממילא שלא היתה כל הלימה בין אותו איום מדומה נטען ובין התנהגותו.

טענת הגנה עצמית או הגנה עצמית מדומה

40. לאור האמור לעיל, טענת ההגנה העצמית אותה העלה הנאשם דינה להידחות מכל וכל הן מהבחינה העובדתית והן מהבחינה המשפטית, משלא מתקיימים במקרה זה אף אחד מהתנאים הקבועים בדין לקיומה של אותה הגנה.

41. לעניין זה, די בעובדה, שאין כל הלימה בין תגובת הנאשם והתנהגותו האלימה כלפי המתלוננת ובין אותו "איום" נטען (גם לו קיבלתי הטענה שאכן היה "איום" או אף "איום מדומה") כדי להביא לדחיית הטענה. בהקשר זה, אפנה בנוסף לדברי הנאשם עצמו שצוטטו לעיל מאמרותיו במשטרה, גם לעדותו בבית המשפט, שם העיד על עצמו, בניגוד ליתר טענותיו, שפעל באופן **מחושב וזהיר** "מתוך אינסטינקט" ("דווקא בגלל יחסי הכוחות מאוד נזהרתי איתה..." עמוד 23, שורה 23).

42. כאמור לעיל, אני סבורה כי מבחינה עובדתית לא היה איום **כלל** מצדה של המתלוננת ועצם טענת הנאשם שחש מאוים מכך שהמתלוננת אחזה בידה ברזל כלים, דינה להידחות בהיותה בלתי מהימנה ומנוגדת לכל היגיון. לעניין זה אעיר, כי גם לו נמצא ברזל כלים בדירה (וראו טענת הסניגור לגבי מחדל חקירה בעניין זה), לא היה בכך כדי לשנות כהוא זה את המסקנה העובדתית או המשפטית.

נוכח הפערים והסתירות בגרסאות הנאשם כפי שפורט לעיל, אני דוחה גם את הטענה בדבר הגנה עצמית מדומה, שכן עולה בבירור מאמרותיו הראשונות, שהנאשם ידע למן רגע פתיחת הדלת, שכל מה שהמתלוננת אוחזת בידה, הוא לכל היותר ברזל כלים תמים וחסר כל יכולת לגרום נזק (ודאי שלא "נזק גופני כבד וממשי" כנטען באופן חסר בסיס לחלוטין בסיכומים), וודאי נוכח פערי הכוחות בין השניים, ודאי וודאי נזק שיכול היה להצדיק, ולו במקצת, את עוצמת תגובת הנאשם.

סוף דבר

43. נוכח כל האמור לעיל, אני מקבלת את עדות המתלוננת, הנתמכת בראיות נוספות ודוחה את עדות הנאשם, כבלתי מהימנה. הוכחו בפניי כל יסודות העבירה המיוחסת לנאשם ולא הוכח כי עמדה לנאשם הגנה כלשהי, אף לא הגנה מדומה.

44. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.